

CHIMUBA ETA ARRANOIA.

Negu bat gertaturik
 biziro gogorra,
 chimubak artu zion
 berari beldurra;
 igarri zuben gaizki
 zala ibilliko,
 otzak bere umeak
 ziozkala ilko,
 zeren larru gorriyan
 baitziraren bizi,
 eta ala zan aien
 jantzi billa asi;
 bada joanik ardi, lo
 zegoan batengana,
 esnatu gabe moztu
 zion ille dana,
 eta au arturikan
 bere bizkarrean,
 zijoala noizik bein
 gordeaz bidean;
 goi goitik ikusirik
 arranoak ala,
 iruritu zitzaion
 ardiren bat zala,
 eta joan ta itorik
 bertan beriala,
 gertatu zan itoa

ardiya etzala;
 bada jateko ere
 nola etzan ona,
 chimu char petral ardi
 janziyan zegona,
 beregan esan zuben
 korajez beterik:
 ¿orain zertarako det
 jostallu char au nik?
 eta eramanikan
 arbol gain batera,
 jarri zuben zinzillik
 adarretik bera,
 esanaz: zubena len
 maiz egiten burla,
 orain bestien burla
 garriztat dagoala.

. . . . .
 Itzean ez dirade
 ezkututzen denak,
 oraindikan gelditzen
 dira oroimenak;
 ala, gero aundiya
 nai dubenak izan,
 lan onak bear ditu
 azaldu bizitzan.